

BIBLICKÉ ÚKOLY

2. čtvrtletí 1978

JEŽÍŠ — VZOR ČLOVĚKA

Ú V O D

V úkolech tohoto čtvrtletí budeme uvažovat o Ježíši jako o všestranném vzoru člověka. Bůh od lidí nežadá nic, v čem by nám Ježíš nebyl vzorem. Hledme na člověka Ježíše Krista, který je příkladem dokonalé spravedlnosti a svatosti. Je také dokonavatelem naší víry. Je vzorem pro nás lidi. Jeho zkušenosti jsou nám povzbuzením, jeho charakter je nám vzorem. Obrátme proto svou mysl k Ježíši, abychom se mu více podobali. Následování Krista má velký význam. K němu se klidně mohou upírat naše zraky, protože je vše-vědoucí. Přemýšlíme-li o něm, ovlivňuje nás jeho Duch.

Skrze Ducha svatého se věřící stává účastníkem Boží přirozenosti. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc, aby přemohl všechny dědičné i získané sklony ke zlému a aby vstúpil do své církve svou povahu. Spasitel přišel, aby oslavil Otce tím, že ukáže jeho lásku. Stejně tak Duch oslaví Krista tím, že bude zjevovat světu milost Kristovu. V člověku bude obnoven pravý obraz Boží.

Otevřme svou mysl i srdce a prosme o přítom-

nost Duchu svatého, abychom při studiu úkolu
byli podobnější našemu Pánu, který je nám ve
všem vzorem.

Bůh s námi

Zákl. verš: Mat 1,23

Otázky, které se týkají pravdy, se týkají také Ježíše Krista. Ježíš je pro lidi určitou výzvou. Žádná historická osobnost nevyžaduje od nás takové rozhodnutí, jako on. Jen v Ježíši se lidé osobně setkávají s Bohem a s jeho slavným pozváním.

Boha poznáváme jen skrze Krista. Žádné úmorné bádání, žádná logika ani intuice nám nemohou zjevit Boha. Cokoli o Bohu víme, to nám zjevil on sám. Ježíš Nazaretský byl nejzřetelnějším obrazem Boha, byl to Bůh v těle.

Život Ježíše Krista nezačíná jeho lidským narozením a nějakým dodatečným získáváním božství. Ježíš se nestal velkým mravním vůdcem z lidských předpokladů, kterého by Bůh jen uznal jako vhodného učitele. Ježíš je věčný Bůh, který vzal na sebe hříšné tělo. Šlo o sestup z nebe na zem, ne o pohyb od země k nebi. Na těchto skutečnostech závisí spása lidstva.

„Bůh s námi.“ Je to útěcha, ale i výzva. Prosme Boha, aby byl s námi, když budeme studovat jeho slovo a abychom mu otevřeli mysl i srdce.

1. Ježíš je Bůh v každém ohledu

Kam až časově sahá Ježíš — Slovo? Jan 1,1.15.

Druhá osoba Božství, Slovo, vždy „bylo“. Toto Slovo, jako Bůh, se nikdy „nestalo“, ale vždy existovalo. Nebylo doby, kdy by nebylo existovalo, nebylo stvořeno. Toto Slovo byl Bůh.

A přece, ve zvláštním smyslu se toto Slovo „stalo“ tělem, Ježíšem Nazaretským. Ježíš byl vždy Bůh v nejpl-

nějším smyslu slova. „Stal se“ člověkem. Byl nazván Ježíš, když se stal člověkem při vtělení.

Jan zde zápasí s nevystižitelností pojmů, že Bůh se stal tělem, bydlel se svým stvořením, podřídil se času a prostoru, který sám stvořil.

Jestli Kristus všechno stvořil, pak existoval přede vším. To je jasné, v tom nemusí být nikdo na pochybách. Kristus byl Bůh svou podstatou a v nejvyšším smyslu. Byl Bohem od věčnosti, nade vším, požehnaný na věky.

2. Ježíš — Boží Slovo

Jak nazývá Jan Ježíše? Jan 1,14.18

Tak jako je řeč nositelkou myšlenky, tak Ježíš, Slovo Boží, nám přišel ukázat, jaký je Bůh. Lidé jsou schopní poznat nějakou bytost jen tehdy, když se jim zjeví tělesně. Poznat Boha umožnil lidem jen Bůh, který se stal člověkem.

3. Ježíš — Stvořitel

Co píše Jan o Ježíšovi? Jan 1,3

Ježíš je stvořitel vesmíru.

Co chápeme o Ježíši na základě věci stvořených? Řím 1,20

V přírodě se zjevuje Ježíš lidem jako stvořitel. I když je svět hříchem hodně narušen, přece je v něm vidět pořádek, krása a vzájemná závislost.

Na světě máme dělat dílo Boží tak, jak ho dělal náš Spasitel. Bohu se máme podobat v charakteru a ve služebnosti lidem. Ale k tomu je třeba, abychom Boha správně poznali.

4. Ježíš — život a světlo

Jaká je souvislost mezi přirozeností našeho Pána a omezenou přirozeností lidskou? Jan 1,4

Ježíš o sobě řekl: „Já jsem světlo světa“. Toto přirovnání nepoužil náhodně. Ať víme o vlastnostech světla cokoli, je to jen náznak našeho Stvořitele, který je věčná energie, věčné světlo, věčný život.

Kdekoli je přítomen Ježíš skrze Ducha svatého nebo skrze psané Slovo, tam je život a moc. Duchovní temnota, která pravdu zatemňuje nebo překrucuje, vede nakonec k zmatku a ke smrti.

Setkává se každý člověk se světlem, které mu odhalí mravní temnotu hříchu? Jan 1,9

Tak jako má skrze Krista každý člověk život, tak také bývá osvětlen paprsky božského světla. V člověku není jen rozumová stránka, ale i duchovní moc, touha po spravedlnosti, touha po dobru.

5. Ježíš — udržovatel života

Co píše Pavel o trvalé stvořitelské moci Ježíše Krista? Kol 1,16.17

Pavel zdůrazňuje svědectví Jana, že Ježíš Nazaretský není jen stvořitelem, ale i udržovatelem vesmíru. Bůh je přítomný všude. Týkájí se ho všechny naše každodenní události. Zvykli jsme si, že zákonitost vesmíru je samozřejmá. Respektování těchto zákonitostí je pro dobro člověka.

Povzbuzuje nás vědomí, že středem vesmíru je srdce nebeského Otce, že běh světa udržuje laskavý Spasitel. Nic je nemůže překvapit, nic pro ně není těžké. Záměry, které mají s každým z nás, slouží našemu přítomnému i budoucímu blahu.

Ruka, která udržuje světy v prostoru, ruka, která udržuje pořádek v celém vesmíru a pohyb všeho, je rukou, která byla za nás přibita na kříži.

6. Ježíš — Boží sláva

Co píše Písmo o Ježíši a jeho božské slávě? Jan 1,14

Boží sláva je jeho charakter, vnější projev jeho vnitřních vlastností. Jedním z hlavních důvodů Božího vtělení v podobě Ježíše z Nazareta bylo zjevit tomuto světu, jaký je Bůh. Přišel lidem představit Boha a zjevit jeho slávu.

Když hledíme na Ježíše, zkoumáme jeho slova a jeho činy, pak dostáváme obraz jeho slávy. I když charakter našeho Pána se projevuje v různých směrech, přesto nejvýstižnější přirovnání je, že sláva, která září z Ježíšovy tváře, je slávou sebeobětavé lásky.

I když lidská přirozenost Ježíše Nazaretského zahalovala nevystižitelnou slávu Boží, přece nám zjevil, jak Bůh smýšlí o obyvatelích našeho světa. Kdybychom snad o tom pochybovali, připomeňme si, jaký vztah měl Ježíš k lidem své doby. Tak jako nebeské hvězdy zjevují slávu Boží moci, tak Ježíš zjevuje slávu Boží otcovské lásky, soucitu a milosti především vůči hříšníkům.

2. úkol — dne 8. dubna 1978

Bůh s námi

Zákl. verš: Mat 1,23

V předešlém úkolu jsme zdůraznili, že Bůh se stal člověkem. Sledovali jsme božskou přirozenost našeho Pána a poznali jsme, že Ježíš je skutečně Bůh. V dnešním úkolu budeme sledovat lidskou přirozenost našeho Pána a poznáme, že byl i skutečným člověkem.

Apoštol Pavel upozorňuje na dvojí přirozenost našeho

Pána u Fil 2,5—8. Ježíš přišel, aby odhalil původce hříchu. Bůh nežádal od lidí příliš mnoho, když od nich požadoval poslušnost. Dělá pro lidi mnohem více, než od nich požaduje.

Kristus v oslabené lidské přirozenosti měl bojovat proti pokušením, která způsoboval ďábel, tedy bytost, mající vyšší moc než člověk. Byla to moc vyššího stupně, moc, kterou dal Bůh andělům. Kristova lidská přirozenost byla však spojena s Božstvím. V této síle snášel všechna pokušení původce hříchu, a přece zůstal neposkvrněný hříchem. Tuto moc k vítězství chce dát Kristus každému Adamovu potomku, který vírou přijme spravedlnost jeho charakteru.

Bůh se stal člověkem! Současníci jeho pozemského života jej znali jako člověka, který byl plně zapojen do jejich každodenního lidského života. Protože se stal opravdovým člověkem, máme velekněze, „který má soucit s našimi slabostmi... Přistupme tedy s důvěrou k milostnému trůnu, abychom došli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci“.

1. Slovo se stalo tělem

Jak popisuje ap. Jan tajemství vtělení? Jan 1,14

Ježíš, věčné Slovo, se stal člověkem. Je to vznešené poslání. Lidská přirozenost Syna Božího je nám vším. O tom máme stále uvažovat.

Jak popisuje ap. Pavel lidskou přirozenost Pána Ježíše? Řím 1,3

Kristus nepřijal lidskou přirozenost jen nějak zdánlivě, přijal ji skutečně, přivlastnil si ji. Byl synem Marie, podle lidského rodokmenu byl synem Davidovým. Byl to tedy člověk Ježíš Kristus.

Ve své snaze vykoupit lidstvo Bůh nesestoupil na tuto zemi jen na půl cesty, nestal se jen nějakým soucitným andělem nebo nadčlověkem, který by nechápal lidské pro-

blémy a slabosti. Žebřík, spojující nebe se zemí, sahal až do nejzazších hlubin, v kterých žijí hříšníci. Kdyby se tomu žebříku nedostávalo jediné příčele, o niž by nedosahoval na zem, byli bychom ztraceni. Ale Kristus nás dostihuje, ať jsme kdekoli. Přijal naši přirozenost a zvítězil, abychom my mohli zvítězit, jestliže přijmeme jeho přirozenost.

2. Ježíš přijal naši lidskou přirozenost

Do jaké míry byl podle ap. Pavla Pán Ježíš člověkem? Žid 2,14.16.17

Ježíš se stal ochotně členem lidské rodiny, aby měl blíž k hříšným lidem. Aby byl člověku příkladem, žil bezhříšným životem, i když procházel pokušeními, kterými procházejí ostatní lidé. Kdybychom my museli na kterémkoli poli podstupovat těžší zápas, než jaký podstoupil Kristus, pak by nám nemohl přispět ku pomoci. Náš Spasitel však vzal na sebe lidskou přirozenost se všemi jejími sklony.

Kdyby Kristus měl nějakou zvláštní moc, kterou člověk nemůže mít, satan by to byl zneužil. Kristus měl vysvobodit člověka z područí původce hříchu. Mohl to udělat jen tak, že přišel jako člověk, že byl pokoušen jako člověk a že byl poslušný, jako má být poslušný člověk.

3. Procházel pokušením jako my

Čím se stal Ježíš naším dokonalým a spolehlivým veleknězem? Žid 4,15

Na Ježíše doléhala tatáž pokušení jako na člověka. Snášel je a vítězil.

V křesťanské církvi byly po celá staletí nejasnosti o osobě a díle Ježíše Krista. E. G. Whiteová zastávala důsledně názor, že náš Pán vzal na sebe úplnou lidskou přirozenost.

Na počátku r. 1890, když někteří členové církve byli zne-
pokojení myšlenkou, že Ježíš přes všechna pokušení žil
plným lidským životem, E. G. Whiteová napsala: „Do-
stávám dopisy, v kterých se zdůrazňuje názor, že Kristus
nemohl mít tutéž přirozenost jako člověk, protože kdyby ji
měl, byl by v podobných pokušeních padl. Kdyby však
Kristus nebyl měl lidskou přirozenost, nemohl by být našim
příkladem. Byla to slavná skutečnost, že Kristus přišel
bojovat jako člověk v zájmu člověka.

4. Příklad poslušnosti

Jaká byla skutečná pokušení našeho Pána? Musel se
jako člověk také něčemu učit? Žid 5,7.8

Ježíš rozvinul svůj charakter, odolával pokušení a po-
slouchal Boží zákon. Zkušenostmi poznal lidské slabosti.
Ježíš dal lidstvu nejen příklad poslušnosti, ale jednou pro-
vždy vyřešil otázku, že i my můžeme poslouchat zákon
Boží.

5. Úplná závislost na nebeském Otci

Co řekl Pán Ježíš o své nutnosti stále čerpat sílu u Bo-
ha? Jan 5,19.30.

Když se Ježíš stal tělem, zřekl se božské moci a stal se
zcela závislý na Otci a Duchu svatém. Otec slíbil, že bude
Ježíši blízký a v každé lidské situaci, kde je potřebná mi-
lost. Je to velkolepá myšlenka. Ježíš byl skutečně darem,
jehož cenu sotva chápeme.

I když si Ježíš mohl zachovat tutéž přirozenost, kterou
měl po celou věčnost, „stal se“ závislý od Boha, tak jako
jsou závislí všichni ostatní lidé.

Syn Boží byl podřízen vůli Otce a byl závislý na jeho
moci. Kristus byl tak dokonale nesobecký, že na sebe vů-
bec nemyslel. Přijímal to, co s ním Bůh zamýšlel, a Otec
mu každý den zjevoval své plány. Tak bychom i my měli

záviset na Bohu, aby naše životy byly pouhým prováděním vůle Boží.

6. Rozřešený spor — Žid 6,19.20

Bůh se stal člověkem proto, aby navždy umlčel satanova obvinění, že se nezachoval čestně vůči přestupníkům jeho vůle, ať už to byli padlí andělé nebo pozemšťané.

Ježíšův život odhalil několik stránek satanova obvinění a lži. Na začátku velkého sporu satan prohlásil, že je nemožné být poslušen zákona Božího, že spravedlnost se nesrovnává s milosrdenstvím a že nebude možné hříšníka ospravedlnit, poruší-li zákon. Svým životem a svou smrtí Kristus dokázal, že spravedlnost Boží nevyklučuje milosrdenství Boží, ale že hřích může být odpuštěn, že zákon je spravedlivý a že ho lze být ve všem poslušný.

Kristovo vítězství a poslušnost je vítězstvím a poslušností skutečného člověka. Ve svých závěrech se dopouštíme mnohých omylů pro své mylné názory na lidskou přirozenost Pána Ježíše. Jestli jeho lidské přirozenosti připisujeme moc, kterou člověk v boji se satanem mít nemůže, tak znehodnocujeme úplnost jeho lidské přirozenosti.

3. úkol — dne 15. dubna 1978

Vzorné dětství a mládí

Zákl. verš: Příklad 3,1—4

Ježíše Krista si často představujeme jako dospělého a zkušeného člověka. Někdy ho zobrazujeme s plnovousem jako zralého muže. Jistě takovým byl, když ve třiceti letech začal svou veřejnou činnost.

On se však nestal dospělým najednou. Poslední tři roky jeho veřejné činnosti nebyly výsledkem nějaké zvláštní nebeské přízně, kterou by Bůh nedopřál i jiným. Spíš to bylo ovoce poslušnosti, když chodil po Božích cestách už v dětství a v mládí.

Každého mladého člověka povzbudí, když si uvědomí skutečnost, že Pán Ježíš musel řešit tytéž problémy, které mají mladí lidé dnes. Už v mládí dokázal, že nejlepší cestou k rozvinutí osobnosti je poslušnost Boží vůle.

Ježíš je skutečně nejlepším přítelem mládeže. Ze zkušenosti ví, jaké jsou lidské slabosti, jaké jsou naše nedostatky a jak se projevuje pokušení, protože byl pokoušen ve všem, ale nehřešil.

1. Zákony dětství

Co naznačuje, že Ježíš se rozvíjel podle normálních zákonů růstu a rozvoje? Luk 2,40.52

Na Ježíše útočila podobná pokušení, jakým jsme vystaveni my, aby nám mohl být příkladem v dětství, v dospívání i ve zralém věku.

Byl bezhříšný život našeho Pána bez pokušení, která má mládež?

Když byl Ježíš dítětem, prožíval zkušenosti dětí, pociťoval zklamání a boje, které prožívají děti. Když dospíval, poznal pokušení, kterými prochází mládež.

2. Rostl v moudrosti

Z čeho poznáváme, že Ježíš byl závislý na Bohu při rozvoji rozumových schopností? Luk 2,52

Ježíšova moudrost, kterou projevoval v slovech i skutcích, byla výsledkem píle. Používal schopnosti, které jsou přístupné všem normálním dětem. Tak jako získával moudrost Pán Ježíš, tak podobně může získávat moudrost každé dítě.

Jak to dělal? Maria a Josef byli jeho první učitelé. Řídili se zásadami podle rady Páně. Hospodin přikázal, aby děti byly již v nejuťlejším věku poučovány o dobrotě a velikosti Boží, zvláště pak jak se zjevuje v zákoně Božím a jak se projevila v dějinách Izraele.

Která událost naznačuje, že Ježíš byl z domu dobře veden? Jan 7,15

3. Vědomí mesiánského poslání

Které nové období života Pána Ježíše ohlašovala návštěva chrámu v jeho dvanáctém roce? Luk 2,49.50

Poprvé spatřil malý Ježíš chrám. Viděl krvavou oběť na obětním oltáři, dým kadidla a působivé obřady velikonoční bohoslužby. Jejich význam se mu den ze dne více objasňoval. Zdálo se mu, že každý úkon bohoslužby je spjat s jeho vlastním životem. Probouzely se v něm nové pohnutky. Ponořoval se do sebe a zdálo se, že přemýšlí o velkém problému. Spasiteli se odhalovalo tajemství jeho poslání. V odpovědi svým rodičům Ježíš naznačil, že si uvědomuje svůj vztah k Bohu.

4. Poslušný syn

Jaký příklad dal Ježíš všem synům a dcerám? Luk 2,51

I když učení lidé v zákoně přiznali Ježíšovu mimořádnou moudrost, přesto zůstal skromný. Nezanedbal svou odpovědnost vůči pozemským rodičům. Dobře si osvojil Josefovy rady v tesařské dílně. I když ještě 18 let uvažoval o tajemství svého poslání, nepřestal se starat o blaho své rodiny.

Jak vyjádřil Pán Ježíš synovskou oddanost k matce, když umíral na kříži? Jan 19,26.27

5. Získával si náklonnost lidí

Co říká Lukáš o vlivu mladého Ježíše na spoluobčany? Luk 2,52

Po všechna ta léta, jež prožil v Nazarétu, tryskal z Ježíše soucit a láska. Staří, trpící, hříchem obtíženi, děti hrající si v čisté radosti, všechna stvoření v hájích i trpělivý tažný dobytek — všichni byli v jeho přítomnosti šťastnější. Získával lásku všech, protože projevoval lásku ke všem. Pro ovzduší naděje a odvahy, jež ho obklopovalo, stával se Ježíš požehnáním každého domova.

Protože Ježíšův život odsuzoval zlo, narážel Ježíš na protivenství jak v rodině, tak mimo ni. Pro svou nesobecnost a poctivost byl terčem posměchu. Pro svou shovívavost a laskavost byl nazýván zbabělcem.

6. Roky přípravy

Jak projevil nebeský Otec svůj souhlas s Ježíšovým třicetiletým lidským rozvojem? Mat 3,17

Písmo nemluví o období osmnácti let mezi jeho první návštěvou chrámu a křtem. Ale nedělali bychom správně, kdybychom je nebrali v úvahu. Během této doby získával Ježíš přípravu pro svou veřejnou službu.

Ježíš je nám příkladem. Jsou mnozí, kteří se zájmem čtou o období veřejného působení Kristova, avšak poučení vyplývající z jeho dětských let přecházejí bez povšimnutí. Ježíšův život v rodině je však vzorem pro všechny děti a mladé lidi. Konal službu Boží, když pracoval u tesařského stolu, právě tak jako když před zástupy konal zázraky.

Vzor vítěze

Zákl. verš: Jan 12,27

Jedním z prvořadých důsledků vtělení Pána Ježíše je skutečnost, že hříšní lidé, kteří se spojí s božskou mocí, jsou schopni zachovat Boží zákon. V Boží síle jsou schopni odrazit každé satanovo pokušení a oslavit tak „jméno“ svého nebeského Otce. Na této skutečnosti spočívá plán spasení. Kdyby se nám Pán Ježíš jako člověk nestal příkladem, satan by stále tvrdil, že Bůh se nechová čestně ke svým stvořeným bytostem, když od nich požaduje zachovávat zákon, který je pro ně těžký.

Ježíš otevřel dveře naděje všem lidem. Ti, kteří tvrdí, že Kristus vlastně nemohl zhřešit, nevěří, že vzal na sebe lidskou přirozenost. Což nebyl Kristus skutečně satanem pokoušen nejen na poušti, ale celý svůj život od dětství až do konce? Procházel pokušeními jako my, a protože vždy úspěšně odolal, dal člověku příklad. Umožnil nám stát se účastníky Božské přirozenosti a uniknout té zhoubě, která vládne ve světě zlou žádostivostí.

1. Byl pokoušen, ale zůstal bez hříchu

Co říkal Pán Ježíš, když k němu přicházelo pokušení?
Jan 14,30

Vždy znovu si musíme připomínat radostnou zvěst: přesto, že satan útočil na Ježíše těmi nejhoršími pokušeními, nikdy ho nesvedl. Ježíš nezhrěšil.

Co říká ap. Jakub o vzniku hříchu? Jak 1,14.15

Satan zná slabiny lidského srdce. Vynaložil všechno úsilí, aby využil slabosti lidské přirozenosti, kterou vzal

Kristus na sebe a aby v zájmu člověka zvítězil nad satanskými pokušeními.

2. Povolnost chuti

Která základní lidská potřeba se stala prostředkem, v které chtěl satan Krista svést? Mat 4,3

Hřích Evy spočíval v neposlušnosti a v povolnosti chuti, a to byl projev nedůvěry v Boha. První velké pokušení, jemuž byl Kristus — právě tak jako nevinná dvojice v ráji — vystaven, byla chuť. Právě tam, kde začala zkáza, muselo začít dílo našeho vykoupení. Kristus věděl, že svět se oddal požívačnosti a že takové ukájení chuti rozvrací mravní síly. Povolnost chuti ovládla lidstvo. Zlomit tuto moc si vyžádalo, že se Kristus v zájmu člověka postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Tato skutečnost musí usměrňovat každého Kristova následovníka.

3. Troufalá odvaha

Se kterým dalším pokušením přistoupil nepřítel k našemu Pánu? Mat 4,5,6

Všimněme si, jak satan překrucoval skutečnost. Pokoušel Spasitele, aby zapochyboval o Božím prohlášení, že Ježíš je Synem Božím. Satan chtěl Krista přesvědčit, že uvěřil něčemu, co Bůh nikdy neřekl, že totiž Bůh ochrání toho, kdo svévolně riskuje život. Ježíš odhalil toto pokušení a neučinil, co si satan přál.

Podobné pokušení svedlo už mnoho lidí. Říkáme tomu duchovní pýcha, troufalost, opovázlivost. Víra však nemá nic společného s opovázlivostí. Jen ten, kdo má pravou víru, je obrněn proti opovázlivosti. Opovázlivost je totiž satanovým padělkem víry. Pravá víra se opírá o zaslíbení Boží a poslušnost přináší ovoce. Opovázlivost se rovněž dovolává Božích zaslíbení, avšak používá jich — jak to činí satan — aby omluvila hřích. Víra, která se dovolává přízně nebes a neplní podmínky, na nichž závisí poskytnutí milosti, není vírou.

4. Ctižádost a požitek

S kterým dalším zákeřným pokušením přišel satan k Ježíši? Luk 4,5,6

Jak zákeřné pokušení! Získat království světa by znamenalo vzdát se Golgoty. Byla to skvělá příležitost a skoro neodolatelné pokušení i pro toho, kdo měl ty nejlepší úmysly.

Pokušení, abychom snadno a rychle dosáhli cíle, je snad nejméně úspěšným ze všech pokušení. Budeme-li používat satanovy způsoby, potom nám Bůh nepožehná. Kdo chce žít svatým životem, často pozná, že to bude život podobající se životu Spasitele: plný bojů, těžkostí a osamělosti. Jeho citlivá povaha trpěla, jeho pohnutky byly nepochopeny, jeho dílu nebylo porozuměno.

5. Duchovní výzbroj

Jak Pán Ježíš účinně odrazil i ta nejzákeřnější satanská pokušení? Luk 4,4

Prvořadou zbraní proti nejsvědnějším pokušením satana je Písmo. Satan chtěl, aby Kristus zázrakem utišil hlad a tak dokázal, že je Mesiáš. Ale největším ze všech zázraků v zájmu člověka je odrazení satana jednoduchým spolehnutím se na moc Písma.

Satan chce přesvědčit následovníka Pána Ježíše, že se musí vzdát svých zásad. Poznáme-li však moc slova Božího, nepodlehne návrhům satanovým.

6. Byl pokoušen jako my

Byla Kristova pokušení v zásadě jiná než naše? Žid 4,15

Nikdy dost nezdůrazníme, že Ježíš nikdy nezhřešil ani myšlenkou ani činem. Písní všech věků bude, že Ježíš nikdy nepodlehł pokušením, která doléhají na člověka.

Hledme na ten velký vzor. Čelil a odolával satanským pokušením tak, jak má odolávat každý člověk. Jen v tom smyslu se mohl stát dokonalým vzorem člověka. Přijal lidskou přirozenost, aby poznal všechna lidská pokušení. Vzal na sebe slabosti a snášel trápení Adamových synů.

Spasitel si velice přál, aby jeho učedníci pochopili, proč se jeho božská podstata spojila s lidskou přirozeností. Kristus přišel na svět, aby ukázal slávu Boží, aby člověk mohl být její mocí povznesen. Bůh se projevil v Kristu, aby Kristus se mohl projevovat v lidech. Ježíš neprokázal žádné vlastnosti a neprojevil žádnou moc, jakou by lidé vírou v něho nemohli mít. Jeho lidské dokonalosti mohou získat všichni jeho následovníci, podřídí-li se Bohu tak, jak se podřídil on.

5. úkol — dne 29. dubna 1978

Vzor modlitebníka

Zákl. verš: Žid 5,7

Lidé byli stvořeni pro obecenství s Bohem. Měli jsme láskou odpovídat na lásku. Tento vztah se ruší, když se bouříme proti Bohu a místo Boží vůle prosazujeme svou. Nedůvěra vystřídá víru, která se měla projevit láskou. Když lidé Bohu nedůvěřují a jdou vlastní cestou, pak ani modlitba není možná. Při studiu Ježíšova života poznáváme, jak je nám vzorem v modlitbě. Z jeho života dál poznáváme, jaký význam má modlitba pro každého člověka. Jako člověk se Ježíš modlil k svému nebeskému Otci směle a s důvěrou. Znal svého Otce, proto se na modlitbě k němu přibližoval tak důvěřivě.

Modlitba měla v Ježíšově životě velký význam. Kdyby se nemodlil, nedokázal by ani žít takovým životem, jak jej známe.

Satan tvrdil, že lidé nemohou zachovávat Boží přikázání. Kristus chtěl dokázat, že je zachovávat mohou, a proto se stal člověkem a žil životem dokonalé poslušnosti, aby hříšným lidem, nepadlým světům a nebeským andělům jasně ukázal, že každý věřící člověk může dostat od Boha sílu, aby Boží zákon zachoval. Kristus se rozhodl vzít na sebe dobrovolně lidskou přirozenost, aby zjevil Boha a potvrdil pravdivost toho, co satan popíral.

1. Modlitba jako životní nutnost

Čím se vyznačoval Kristův život? Mar 1,35

Naší jedinou jistotou je modlitba v soukromí, modlitba při práci, modlitba na cestách a v každé době se srdcem usměrněným k Bohu. Podobně to dělal i Enoch, když chodil s Bohem. Tak to dělal i Pán Ježíš jako náš vzor, když se připravoval z Nazareta na Golgotu.

Hleďme na Krista. Musíme odolávat pokušení, jako odolával on, modlit se, jako se modlil on a bojovat, jako bojoval on, chceme-li zvítězit jako zvítězil on. Ježíš jako člověk potřeboval stálý příliv síly od svého nebeského Otce, měl-li zvítězit.

Ježíš byl neposkvrněn, hřích mu byl cizí, a přece se modlil, často se slzami a s mocným voláním k Otci. Modlil se za své učedníky i za sebe. Tím se ztotožňoval s našimi potřebami, slabostmi a mdlobou.

2. Pojdte na osamělé místo

Při které příležitosti zdůraznil Pán Ježíš nutnost odpočinku? Mar 6,31.32

Učedníci se právě vrátili z jedné ze svých misijních cest bez Krista. Věnovali se uložené práci a byli vyčerpaní.

Není moudré být ve stálém pracovním vypětí a vzrušení, i když jde o službu druhým v jejich duchovních potřebách, neboť tím přepínáme schopnosti mysli, duše a těla. Od učedníků Kristových se sice žádá sebezapření a obětavost, je však nutno také dbát toho, aby pro svou přílišnou horlivost neposkytli satanovi možnost, aby využil lidské slabosti a mařil dílo Boží.

3. Moc modlitby

Která událost ze života Pána Ježíše ukazuje na moc modlitby? Luk 3,21.22

Kristova modlitba při této příležitosti je mocným svědectvím, jak blízko může být nebe tomu, kdo se modlí. Otec neposílá anděla, ale sám odpovídá na prosbu svého Syna. Od svého trůnu vysílá paprsky své slávy. Nebesa se otevírají a na hlavu Spasitelovu sestupuje nejčistší světlo v podobě holubice.

Jako jeden z nás, který pocítil naše potřeby a nedostatky, byl zcela závislý na Bohu a na skrytém místě v modlitbách hledal božskou sílu, aby pak mohl pokračovat posílen pro další povinnosti a zkoušky. V hříšném světě snášel Ježíš boje a duševní muka. Obcováním s Bohem se mohl zbavit břemene smutku, jenž ho drtil. V něm nacházel útěchu a radost.

V Kristu dosahoval pláč lidstva k Otci nekonečného slitování. Jako člověk obracel se Ježíš s prosbou k trůnu Božímu, až jeho lidství bylo prodchnuto nebeským proudem, který spojil lidství s božstvím. Stálým obcováním s Bohem přijímal Ježíš život od Boha, aby ho mohl dát světu. To, co dělal Ježíš, bychom měli dělat i my.

4. Buď vůle tvá

V které strašné chvíli svého života se Pán Ježíš na modlitbě obrátil k Bohu o pomoc? Mat 26,39

Pomoc přišla jako odpověď na jeho modlitbu. Nebyla to však taková pomoc, která by ho zbavila toho strašného utrpení, ale dodala mu sílu, aby mohl vypít tento poslední kalich sebezapření v zájmu druhých.

Po hodinách úzkosti, které dosud nezažil žádný člověk, nevidíme Ježíše v boji se satanem ustupovat a povolovat mu. Ne, vidíme ho, jak ovládá situaci a probouzí své učedníky. Jde čelit vražednému zástupu, který přichází pod vedením Jidáše. V důsledku modlitby zde stojí důstojně a slavně před vojáky i kněžími.

Modlitba pro Ježíše nebyla nějakým podáváním žádosti svému Otci, ani to nebylo nějaké duševní rozjímání. Nemluvil ani sám se sebou, aby si dodal odvahy a snesl ukřižování. Modlitba byla pro Ježíše obecenství s nebeským Otcem a přijetí nebeské síly.

5. Modlitba za nepřátele

Jak se měli Ježíšovi následovníci chovat ke svým nepřítelům? Mat 5,44

Jenom Duch Boží může člověka obrátit tak, aby se uměl modlit i za své nepřátele. Na nepřátelství lidé obvykle reagují nenávistí a pomstou. Duch Boží však pomáhá vytvářet Boží charakter. Kristovi následovníci se budou dívat na lid tak, jak se dívá Bůh, totiž soucitně i tenkrát, když odporují jeho vůli a lásce.

Jen Duch Boží dává místo nenávisti lásku. Být dobrý k nevděčným a zlým, konat nezištně dobro, to je znamením, kterým děti Nejvyššího projevují svou vznešenou úroveň.

Která zkušenost nám jasně ukazuje, že Ježíš ve svém životě uplatňoval zásady, které hlásal? Luk 23,33.34

Když přijdou různá soužení, neměli bychom se znepokojovat. I kdyby s námi jednali nespravedlivě, nepovolme svým vášním. Poškozovali bychom sami sebe. Ničili bychom vlastní důvěru v Boha a zarmucovali bychom Ducha svatého.

6. Boží věda

Jakou praktickou radu dal Pán Ježíš svým učedníkům, když ho žádali, aby je naučil modlit se? Luk 11,10

Poučení o modlitbě z 11. kapitoly u Lukáše je zrcadlem života našeho Pána. Denně se snažil pomáhat, aby mohl lépe sloužit svým bližním. Jeho naučení není možno jen povrchně přehlížet. V jeho modlitbě je Boží věda. Pán Ježíš názorně vystihl zásady, kterým mohou rozumět všichni. Ukazuje nám pravého ducha modlitby. Poučuje nás o potřebě vytrvalosti při předkládání našich žádostí Bohu a ujišťuje nás o Boží ochotě slyšet a vyslyšet naši modlitbu.

V jakém duchu se máme modlit podle podobenství o prosbě přítele? Luk 11,5—8

Máme žádat, abychom mohli dát. Zásada Kristova života musí být zásadou našeho života. Vlastnosti, které se projevovaly u Pána Ježíše, jeho odevzdanost do vůle Boží, sebeobětování, podvolení se Božimu slovu, to musí být zřejmé i u jeho následovníků. Naším posláním ve světě není sloužit sobě, ale druhým a spoluprací s Bohem zachraňovat hříšníky.

6. úkol — dne 6. května 1978

Vzor svědka

Zákl. verš: Jan 12,32

Ježíš počítal s každým člověkem jako s možným kandidátem věčného života. Ukázal nám také, že většina lidí nenajde k němu cestu z vlastního rozhodnutí. Musejí být osloveni, probuzeni v nich zájem a musí se vzít v úvahu i jejich citový život.

Jenom Kristova metoda vede k úspěchu při oslovování lidí. Spasitel toužil po blahu druhých lidí. Byl k lidem soucitný, sloužil jejich potřebám a získával si jejich důvěru. Potom je vyzval, aby ho následovali.

Pán Ježíš se snažil pomoci každému. Nikoho nepřehlížel a nedal se zmást žádnými lidskými předsudky. Byl zachráncem všech, kteří záchranu potřebovali a po ní toužili. Církev může ztratit svou duchovní moc, stane-li se „přijímačem osob“, dá-li se ovlivňovat předsudky a zapomeneli na vznešený příklad svého Pána. Zameškalo se mnoho tím, že se neuplatňovaly pracovní metody našeho Pána. Jednejme podle nich a vynaložme k tomu všechno své úsilí.

1. Svědectví vzdělaným

Která zvláštní zkušenost ze života našeho Pána nám pomáhá při zvěstování evangelia lidem vzdělaným? Jan 3,1—10

Pán Ježíš uměl lidi přesvědčovat, ale své důvody lidem nevnucoval. Nikodéma usměrňoval od věcí známých k neznámým. Upozornil ho na závažný moment židovských dějin (Jan 3,14), který Nikodém dobře znal a pak ho přivedl k tomu, že se začal ptát.

Jako znalec lidského srdce poukázal Pán Ježíš na ty nejvznešenější pohnutky života a na všechny Nikodémovy otázky odpověděl známými slovy: „Nebo tak Bůh miloval svět...“ I ti nejvzdělanější lidé potřebují více než suché nauky a důvody. Je nutno přivést je k milujícímu srdci Spasitele.

2. Svědectví méně vzdělaným

Jak přijímali Ježíšovu zvěst lidé méně vzdělaní? Mar 12,37

Jedním z tajemství úspěchu Pána Ježíše u lidí neškolených bylo v tom, že viděl spásnou příležitost i tam, kde jiní neviděli nic zvláštního.

Mnohý ve svém běžném životě trpělivě koná svou každodenní práci, a přitom si není vědom toho, že má takové schopnosti, které — kdyby jich použil — by ho zavedly na roveň nejvýznamnějších lidí. K tomu, aby se vzbudily tyto dřímající schopnosti, je zapotřebí dotyku zralé ruky. Nejvyšším úkolem výchovy není toliko sdělování vědomostí, nýbrž šíření oné životodárné síly, jež se získává stykem člověka s člověkem.

3. Svědectví hříšníkům (1)

Kterou zkušeností ukázal Ježíš svým učedníkům, jak se mají chovat k těm, kteří jsou pokládáni za „beznadějně případy“? Jan 4,9

Ježíš jedinečným způsobem upoutal pozornost této ženy tím, že ji požádal o vodu. Potom několika slovy probudil její zvědavost a postupně ji vedl k touze nasytit duši tím, co dosud neměla.

Pozvání evangelia není vymezeno několika vyvolenými, kteří by je — podle našeho zdání — přijali. Poselství je třeba zvěstovat všem.

4. Svědectví hříšníkům (2)

O jakém Božím zájmu čteme ve Skut. 10,1—3?

Ježíš znal touhy lidí i společensky vyšší úrovně. Rozuměl jim právě tak, jako lidem z vrstev nižších. Přistupoval ke všem se stejným zájmem. Snažil se seznámit se zámožným farizejem jako se židovským knížetem. Přijal jejich pozvání k hostině, zajímal se o jejich rodinné problémy, aby si získal jejich srdce a zjevil jim to pravé, nehynoucí bohatství.

5. Svědectví lidem opovrhovaným

Kterými lidmi Židé opovrhovali nejvíce? Mat 5,46

Publikáni byli místními výběřčími daní ve službách Říma. Římské úřady pověřily některého bohatého občana, aby vybíral daně v městě nebo v provincii. Ten potom vybíral daně buď přímo nebo za pomoci svých služebníků, publikánů.

O čem nás poučuje příklad Pána Ježíše zapsaný u Mat 9,9?

Jak daleko sahá pozvání evangelia podle dalšího příkladu Pána Ježíše? Mat 9,10–13

Ježíš zasedl za stůl publikánů jako čestný host a svou účastí a laskavým společenským chováním ukázal, že uznává důstojnost člověka; a lidé zatoužili stát se hodnými jeho důvěry. Jeho slova působila na jejich žízňící srdce požehnanou, životodárnou silou. Vyvolávala v těch vyvržených společnosti nové pohnutky a otvírala jim možnosti nového života.

6. Svědectví každému

Která Ježíšova slova otvírají dveře církve všem vrstvám společnosti? Luk 5,31.32

Ježíš nikdy nepromeškal příležitost rozsévat semeno pravdy. Svým uměním rozhovoru a soucinnou ohleduplností ke každému si získával lidská srdce. Nikoho nevyklučoval ze společenství s Bohem. Nenapadal mylné názory lidí. Viděl bídu světa, vyvolanou hříchem, přesto jim jejich ubohost nepředhazoval. Učil je něčemu neskonale lepšímu, než co znali. Nepotíral jejich představy o království Božím, ale seznamoval je s podmínkami, za nichž mohou lidé do něho vstoupit, a nechával je, aby si o něm utvořili svůj vlastní úsudek.

Jednou z prvních zásad, kterou Ježíš objasnil, je, že nikoho nemáme pokládat za nehodného. Ať byl v kterékoli

společnosti, snažil se poučovat posluchače se zřetelem k okolnostem. I u lidí s drsnou povahou a u tzv. beznadějných případů se Ježíš snažil rozlítit jiskru dobra.

7. úkol — dne 13. května 1978

Vzor čestnosti

Zákl. verš: Iz 42,3.4

Ježíš, vzor člověka, byl věrný svým povinnostem, protože ho nic nemohlo odvést od věrnosti Bohu. Jeho neochvějná věrnost a odevzdanost zásadě byly výrazem toho, čemu dnes říkáme čestnost.

Naproti tomu jsou mnozí lidé, kteří si vymýšlejí různé výmluvy, mají-li dostát svým povinnostem. Jedná-li se jim o to, aby hájili sebe, nalézají pro to mnoho důvodů, ale zmlknou, mají-li hájit druhého, který byl nespravedlivě obviněn nebo kritizován. Náš život v porovnání se životem Pána Ježíše vypadá často až příliš žalostně.

Svět potřebuje nejvíce takové lidi, které není možno podplatit, koupit, kteří jsou věrní a čestní, kteří se nebojí nazvat hřích jeho pravým jménem. Potřebuje lidi, kteří mají citlivé svědomí k povinnosti, jako je citlivá magnetická střílka v kompasu k severnímu pólu. Potřebuje lidi, kteří se zastanou práva, i kdyby se zřítla nebesa.

1. Ježíš učil věrnosti

Na kterou základní zásadu duchovního zdraví upozornil Pán Ježíš? Mat 6,24

Co říká ap. Jakub o člověku, který ztratil čestnost? Jak 1,8

Nemůžeme sloužit Bohu, majíce srdce rozdělené. Biblické náboženství nemá být jen jednou z mnoha věcí, jež nás ovlivňují. Jeho vliv má být ze všech daleko největší, nejpronikavější, má zastiňovat všechny ostatní vlivy. Nesmí být podobno barevným skvrnám rozházeným tu a tam po plátně, nýbrž má prostoupit celý náš život, jako když celé plátno bylo ponořeno do barvy a každé jeho vlákno je zbarveno sytě a nesmazatelně.

Nevěrným může být člověk různým způsobem, ale jen jedním způsobem může být věrný. Už ve svém mládí nám byl Pán Ježíš vzorem čestnosti. Již ve velmi raném věku začal Ježíš sám pracovat na utváření své povahy a ani úcta k rodičům ani láska k nim ho nemohly odvrátit od poslušnosti slova Božího.

2. Ježíš netěžil ze svých předností

O co se snažil náš Pán po celý svůj život? Jan 5,41—43

Ježíš přišel z moci Boží, nesa jeho obraz, naplňuje jeho slovo a hledaje jeho slávu. Přesto ho vůdcové Izraele nepřijali. Kdyby však přišli jiní, kteří by se vydávali za Krista, ve skutečnosti by však přicházeli o vlastní újmě a hledali svou vlastní slávu, byli by je přijali. A proč? Protože ten, kdo hledá svou vlastní slávu, vyvolává i v druhých touhu po vlastním povýšení.

Ježíš pozornost posluchačů obracel k Boží lásce a odpoutával ji od sebe, aby vzdávali slávu Bohu, ne jemu. To je příklad čestnosti pro křesťanský život.

3. Nejednal vychytrale

Z čeho poznáváme, že se Ježíš neřídil jen nějakými formálními zásadami? Luk 15,1.2

Ježíš žil svůj život podle zásad, které od lidí požaduje Bůh.

Jaké pohoršení vyvolal Ježíš u farizeů, když v domě Matouše jedl s celníky? Mat 9,10—13

Byl si přitom dobře vědom toho, že tím popudí a urazí stranu farizeů a že tím také ztratí sympatie u innoha dalších lidí. Chytráctví však nemohlo ovlivnit jeho rozhodování. Vnější rozdíly nepřikládal váhu.

Vychytralost určitě zavede lidi do těžkostí. Kdo vyhledává přízeň lidí více než přízeň Boží, upadne do pokušení obětovat zásadu za světský zisk nebo za uznání světa. Z moci Kristovy milosti žijme čestně, a on při nás splní svoje slovo.

4. Život pravdy, pokoje a pokory

Které Ježíšovo pozvání bylo výrazem jeho života pravdy, pokoje a pokory? Mat 11,29

V příkladném životě Pána Ježíše je zahrnutá pravda. Jeho tichost a mírnost se spojují v pokoru, kterou dovršuje svým pokojem. V tom je vzorem všem svým následovníkům.

Následovat Krista a nechtět vzít na sebe jeho jho nebo nechtít nést svůj kříž, to není možné. Jestli náš život neodpovídá Božím požadavkům, pak je nutné vyvinout tolik sebezapření, abychom se dovedli zřít svých zhýčkaných tužeb a šli v Kristových šlépějích.

Jestliže člověk po každém dobrém skutku očekává uznání, bude často čekat marně. Bude zklamán lidským nevděkem. Takový člověk projevuje, že nechápe plně Boží pravdu. Pravda, kterou vidíme u Ježíše, přináší pokoj a ústí v pokoře.

5. Ježíš vyžaduje plnění povinností

Co je každodenní povinností Ježíšova následovníka? Luk 9,23

Kristus se nikdy nedal unést projevovaným nadšením, ani se nenechal znechutit kritikou nebo zklamáním. I v největším protiventství a v nejkrutějších mukách projevoval

statečnost a odvahu. Mnozí z jeho vyznavačů však prožívají úzkosti a jsou stísnění, protože se bojí plně se spolehnout na Boha. Váhají odevzdat se zcela Bohu, neboť se lekají důsledků, které by takové podřízení mohlo mít. Dokud to však neučiní, nemohou nalézt klid.

Mějme se na pozoru, abychom nelitovali sami sebe. Nežijte v sobě pocit, že nejste dostatečně ctění, že vaše úsilí není doceněno a že vaše práce je příliš těžká. Ať myšlenka na Kristovo utrpení umlčí ve vás každý projev nespokojenosti. Pán chce mít lidi, kteří chtějí nést svůj kříž, kteří dbají na plnění povinností víc než na odměnu a kterým jde o zásadu víc než o sebepovyšování.

6. Ježíš platil cenu pravdy

Jakou cenu vyžaduje pravda od čestného Kristova následovníka? Mat 19,27

Po zázračném nasycení pětitisícového zástupu lidé doufali, že pod Ježíšovým vedením svrhnou římskou nadvládu. Chtěli ho udělat králem. Poznali jeho moudrost a moc. Izrael konečně našel svého Mesiáše. Ježíš upoutal na sebe pozornost a obdiv Izraele. Ale přesto si cenil pravdu a povinnost víc než nadšený souhlas, uznání a časné uspokojení. „Tedy Ježíš věda, že by měli přijít a chytit jej, aby ho učinili králem, ušel na horu opět sám jediný“ (Jan 6,15).

Ježíš sám neusiloval o pokoj za cenu ústupků. Jeho srdce překypovalo láskou ke všem lidem, k jejich hříchům však nebyl shovívavý. Měl je příliš rád, než aby přihlížel mlčky k tomu, jak se ubírají cestou, která je přivede do zkázy. Skutečný postoj nelze zajistit ustupováním od zásad. Nikdo nemůže být věren zásadám, aniž tím vzbudí odpor. Přesto obavou učedníků Ježíšových má být jen to, aby se nevzdali pravdy a nezradili tím důvěru, jíž je počtil Bůh.

Vzor učitele

Zákl. verš: Mat 11,29

Ježíš dokázal skvělým způsobem získávat následovníky. Jeho způsoby jak získávat následovníky, jsou vzorem všem dnešním svědkům jeho pravdy.

Ježíš měl každou duši za hodnu pozvání do jeho království. Získal si srdce lidí tím, že chodil mezi ně jako někdo, kdo chce jejich dobro. Vyhledával styk s nimi na veřejných ulicích i v jejich příbytcích, na lodích, v synagóze, na březích jezera i na svatební hostině. Stýkal se s nimi, když konali své každodenní zaměstnání a projevoval zájem o jejich světské starosti. Přinášel své učení do domácností, a tak dostával rodiny v jejich vlastních domovech pod vliv své božské přirozenosti. Svou živou osobní účastí si získával srdce lidí. Často se uchyloval do hor, aby se mohl modlit o samotě. Tak se však připravoval pro svou práci mezi lidmi. Ze své samoty vycházel, aby uzdravoval nemocné, učil nevědomé a zbavoval pout zajatce satanovy.

1. Ježíšův příklad

Kterou úspěšnou vyučovací metodu používal Pán Ježíš?
Jan 13,15

Pravda je základem života a pochopíme ji jen názorným vysvětlováním. Ježíš spojoval slova se životem. Jak učil, tak i žil. Jeho slova byla prověřena životem. Co Kristus učil, tím i byl. Jeho slova byla výrazem nejen jeho zkušeností, ale i charakteru. On nejen že pravdu zvěstoval, ale on sám byl pravdou. To dodávalo jeho učení moci.

Božími svědky jsme tenkrát, když v sobě necháme pů-

sobit Boží moc. Každý člověk má svůj osobní způsob života a také osobní zkušenosti. Bůh chce, abychom jej oslavovali svým osobitým způsobem. Když takovou oslavu podepřeme pravým křesťanským životem, staneme se neodolatelnou mocí pro záchranu lidí.

2. Každý člověk je důležitý

Která událost svědčí o stálém zájmu našeho Pána o jednotlivce a o jeho potřeby? Luk 19,5

Ježíšův vztah k jeho následovníkům se v mnohém liší od vztahu, jaký mají i dnes někteří učitelé ke svým žákům. On se zajímal o osobní život a potřeby každého člověka, který projevil třeba jen malý zájem o jeho poselství. Někteří lidé jako Zacheus neměli možnost setkat se s Ježíšem na veřejném místě, jako je např. chrám nebo škola, protože tomu bránily zeměpisné, společenské nebo jiné okolnosti. Mnozí lidé zůstávají nepovšimnuti pro svou plachost nebo nedostatek sebevědomí. Ježíš vyhledával lidi po jednom a oni odpovídali na jeho osobní oslovení.

3. Osobní kontakt se žáky

Jakým způsobem se stali Jan a další učedníci svědky Pána Ježíše? 1 Jana 1,2

Způsob učení jak ho praktikoval Pán Ježíš, by měl být příkladem i pro jeho následovníky v šíření evangelia. Osobním stykem dal svým spolupracovníkům pečeť sebe samého. Společenství mysli a srdce, společenství lidského s Božstvím — to je pravé poslání křesťanské výchovy. Jen život plodí život.

Čím více víme o těžkostech, úzkostech i nadějích svých bližních, tím snadněji se s nimi dokážeme ztotožnit. To byl Kristův způsob. „On věděl, co bylo v člověku“ (Jan 2,25), jednak proto, že se stal člověkem, ale i proto, že pozoroval potřeby a zájmy svých současníků. Kristus učil tak, že jeho posluchači cítili, jak se ztotožňuje s jejich zájmy.

4. Důraz na věci podstatné

Čím se vyznačovalo učení našeho Pána? Luk 4,32; Jan 7,46

Ježíšovo učení mělo svěžest a moc. Čerpal ji z osobní zkušenosti s pravdou. Pravda byla pro Ježíše způsobem života, vztahem ke skutečnosti viditelné i neviditelné.

Je veliký rozdíl v tom, co říkají o Bohu lidé a co o sobě říká Bůh sám. Mnozí se spokojují s tím, co o Bohu a o nejdůležitějších problémech života říkají lidé.

Tajemstvím moci našeho Pána bylo, že nemluvil pro pouhé ukojení lidské zvědavosti, nevykládal jen nějaké teorie, ale mluvil o tom, co je důležité pro rozvoj charakteru, pro lepší poznání Boha a co posílí člověka dělat dobro. Mluvil o pravdách, které spojují člověka s věčností.

5. Vzorné metody (1)

Která to byla moc, jež spojovala Ježíše s jeho učedníky? Jan 13,13.14

Úspěch plánu spasení, který se měl oznámit celému světu, byl závislý na úspěšné učební metodě našeho Pána. Skutečnost, že lidé vznešení i ponížení, učení i neučení, mladi i staří, tedy lidé všech vrstev mu radostně naslouchali, nám potvrzuje, že svoje učení uměl přizpůsobit všem lidem. Tajemstvím úspěchu při vyučování je všestrannost. Bez ní má učitel jen malou naději. Nestačí, je-li mysl žáků zaujata nějakými teoriemi a spekulacemi. Všechno, co pozorují oči žáků a čím se zaměstnávají jejich ruce, by mělo být využito při formování jejich charakteru.

6. Vzorné metody (2)

Z které zkušenosti víme, že Pán Ježíš při zvěstování evangelia používal všechny metody? Luk 5,1—3

Hlas učitele je velmi důležitý pro úspěšné zvěstování

pravdy. Jestli si člověk svůj hlas nepěstuje, může to být brzdou při zvěstování pravdy. Schopnost mluvit jasně, srozumitelně, plynně a výrazně je ncocenitelným darem. Zvěst pravdy poškozujeme nesprávnou výslovností. Ježíš zvěstoval pravdu jasně, přímo, s patřičným důrazem a přízvukem.

9. úkol — dne 27. května 1978

Vzor společníka

Zákl. verš: Luk 2,52

Ježíš dokázal k sobě poutat lidi z různých společenských tříd proto, že byl velmi společenský. Ve svém životě uplatňoval Boží naučení. I když byl horlivý, nenechal se strhnout k vášnivosti. Byl důsledný, ale bez tvrdosti, byl ochotný, ale bez slabosti, něžný a soucitný bez přecitlivělosti. Přes svou společenskost si zachovával důstojnost. Jeho střídmost nikdy nevedla k fanatismu nebo k přisnlosti. Nepřizpůsoboval se zlým zvyklostem světa, nebyl lhostejný k potřebám i těch nejopovrhovanějších lidí. Cítil se všemi.

Vzpomeňme si na děti, které běžely k Ježíši. Děti neběhávají k lidem mrzutým. Poznávaly v Ježíši svého přítele.

V dnešním úkolu si všimneme společenského ducha našeho Pána, který mu všude otevíral dveře.

1. Radost při svatbě

Které společenské události se Pán Ježíš zúčastnil se svými učedníky? Jan 2,1.2

Jeho první zázrak pomohl rodičům nevěsty z trapné situace. Občerstvující nápoj se brzy spotřeboval a nadšení rodičů ochladlo. Maria to řekla Ježíši a on projevem své moci chtěl zvětšit radost svatební chvíle v této domácnosti. Tím projevil soucit s lidmi a touhu sloužit jejich štěstí.

2. Touha po lásce

Jak důležité bylo pro Ježíše dělat lidem dobře? Jan 4, 32—34

Setkání Ježíše se Samarijánkou při Jákobově studni odhalilo mnoho krásných stránek lidské povahy našeho Pána.

Když se učedníci vrátili z města s jídlem, byli překvapeni Mistrovým nadšením, štěstím a spokojeností. Jak to, že i když byl hladový a žíznil, byl spokojen? Ježíš se sytil konáním díla Božího. Trpící člověk mu odpovídal na jeho pozvání spásy. Náš Spasitel toužil po tom, abychom jej poznali. Touží po lásce těch, které vykoupil svou krví.

Které jiné příležitosti byly pro Ježíše duchovním i společenským zážitkem? Luk 10,38—42

V domě Lazarově nacházel Ježíš často odpočinek. Spasitel neměl svůj vlastní domov, byl závislý na pohostinství svých přátel a učedníků a často, když byl unaven a ztoulil po lidské společnosti, rád se uchyloval do této tiché domácnosti. Náš Spasitel si vážil klidného domova a pozorných posluchačů. Toužil po lidské laskavosti, zdvořilosti a lásce.

3. Mezi zajímavými přáteli

Při které příležitosti se sešel Pán Ježíš s lidmi jiné společenské třídy? Luk 5,29

Pán Ježíš měl snad nejpestřejší seznam přátel v celé Palestině. Farizeové domlouvali učedníkům Páně, proč se jejich Mistr zabývá nějakými celníky a publikány. Srovná-

vali ho s Janem Křtitelem. Odpověď našeho Pána svědčí o jeho radostném srdci: „Můžete přinutit mládence na svatbě, aby se postili, dokud je ženich s nimi?“ (Luk 5,34) Ženich na svatbě nemívá smutnou nebo zamračenou tvář. Svým životem i slovy Ježíš říkal světu, že království Boží patří lidem radostného srdce.

Každý člověk, kterého osvítilo Boží světlo, má být druhým lidem také světlem. Společenský duch a družnost posvěcená Kristovým duchem se musí využít k přivádění lidí ke Spasiteli. Krista nesmíme skrýt ve svém srdci jako posvátný poklad, z kterého se těšíme jen my sami. Krista máme mít v sobě jako studnici vody, která prýští pro všechny, se kterými přicházíme do styku.

4. Účast na zármutku přátel

Která událost svědčí o hluboké účasti našeho Pána na zármutku jeho přátel? Jan 11,35

Bývají chvíle, kdy zármutek někoho jiného je tak velký, že hluboce zasáhne i jeho věrné přátele, takže zapláčou. Přátelství se často utváří při společných radostech a zájmech, ale nejvěrnějšími a nejspolehlivějšími přáteli bývají ti, kteří v našem zármutku dokáží plakat s námi.

Jaký postoj zaujal Pán Ježíš k uvěznění Jana Křtitele? Mat 11,4—9

Spasitelovo srdce cítilo s věrným svědkem, který byl nyní umlčen v Herodesově vězení. Nechtěl, aby lidé usoudili, že Bůh na Jana zapomněl, nebo že Janova víra ochabla v den zkoušky.

Je rozdíl mezi bezmyšlenkovitým opakováním biblických zaslíbení někomu, kdo má zármutek a mezi tím, jak Ježíš měl účast na lidském utrpení. Vědomí, že nějaký přítel má opravdovou účast na mém utrpení, je nejlepším lékem pro můj zármutek. Tuto účast je možné projevit různě: od vlídných slov až po nezištné skutky sebeobětavé lásky. Často to bývá tiché, mlčenlivé společenství se zarmoucenými.

5. Výstižné napomenutí (1)

Které výstižné přirovnání nám pomáhá pochopit naše společenské poslání? Mat 5,13

Ježíš dobře vybral svoje přirovnání, protože sůl je potřebná složka jídla. Duchovní naučení tohoto přirovnání je zřejmé. Křesťané mají ve světě záchranné poslání. Když Pán Ježíš přirovnal svůj lid k soli, jasně mluvil proti poustevnictví, které je znetvořením jeho způsobu života. Když Bůh nazývá své děti solí, chce jim říci, že je proto omloust, aby se stali nástroji spásy pro jiné. Bůh si nevyvolil věřící proto, aby je jen přijal za své syny a dcery, ale aby skrze ně přijal svět jeho spásnou milost.

6. Výstižná napomenutí (2)

K čemu ještě přirovnal Pán Ježíš moc a požehnání pravého křesťana? Mat 5,14

Světlo je jedním ze základních potřeb našeho života. Bez něho by na naší planetě nebyl nijaký životní projev. V dnešní technice má světlo nesmírně velký význam. Má-li být světlo užitečné, nemůžeme ho přikrývat, ale umožnit mu rozptýl. Světlo pochází z energetického zdroje, nevyrábí se samo. Podle Písma je původcem světla Bůh.

Pán Ježíš řekl učedníkům: „Nesnažte se svítit vy, ale dovolte, aby světlo svítilo.“ Jestli v srdci přebývá Kristus, pak není možno utajit světlo jeho přítomnosti. Jestli ti věřící, kteří se pokládají za Kristovy následovníky, nejsou světlem světa, pak je to proto, že je životodárná moc opustila. Jestli nemají světlo, pak nejsou spojeni se Zdrojem světla.

Vzor víry

Zákl. verš: 1 Jana 5,4

Víra je klíčem nejen k poznání Boha, ale i k plnění jeho vůle. Víra nám umožňuje stát se lidmi, jejichž život zrcadlí život Pána Ježíše.

Taková víra je víc než jen hlava plná představ. Je to ochota srdce. Pravá víra nehledí na Ježíše jen jako na dokonalého Boha, který na sebe vzal lidskou přirozenost, ale i jako na člověka, který měl účast na téže přirozenosti jako máme my a který byl ve všem podobný svým bratřím.

Pravá víra vidí Ježíše nejen jako Pána nebes, ale jako svého Pána a svého osobního spasitele, svůj zdroj víry. Věřící lidé vidí v Ježíši Boží příklad toho, co z nich chce mít Bůh, aby se mu jednak líbili a pak měli v Kristu požehnání, kterými jsou radost, zdraví a čestnost.

1. Ve zmatcích života

Která děsivá zkušenost byla Ježíši příležitostí, aby své učedníky poučil o pravé víře? Luk 8,24.25

Ježíš, který byl probuzen zoufalým voláním učedníků o pomoc, pohrozil větru a vlnám, takže nastalo utišení.

I když učedníci vyjádřili svou vděčnost a velebili Ježíše, bylo zřejmé, že mu šlo o věc významnější: „Kde je vaše víra?“ Jako Ježíš odpočíval s vírou v péči Otce, tak máme odpočívat i my v péči našeho Spasitele. Kdyby mu učedníci důvěřovali, byli by zůstali klidní. Živá víra ve Vykupitele uhladí cestu životem a vysvobodí nás z nebezpečí způsobem, který uzná za nejlepší.

„Kde je vaše víra?“ Tuto otázku klade Ježíš těm, kteří očekávají jeho druhý příchod. Kromě skupiny těch, kteří

o připravenosti jen mluví, bude tu malá skupina těch, kteří pochopí otázku našeho Pána a budou mít jeho víru.

2. Modlitba víry — Luk 11,1

Za svého pozemského života přijímal Ježíš moudrost a moc v osamělých chvílích modlitby. Mládež by měla následovat jeho příklad, aby ráno i večer si našla tichou chvíli pro společenství se svým nebeským Otcem.

Které místo zaujímal modlitba v životě našeho Pána? Mar 1,35

Podívejme se na Syna Božího skloněného před svým Otcem. Přesto, že je Synem Božím, posilňuje svou víru modlitbou a z obecnství s nebesy čerpá sílu, aby mohl odolávat zlu a sloužit potřebám lidí. Jeho příklad je nám ujištěním, že opravdová a vytrvalá modlitba ve víře, přinese pomoc Ducha svatého v boji s hříchem.

Modlitba nám denně pomáhá rozumět Božím plánům s námi. Boží přítomnost si uvědomujeme v modlitbě a žádný vliv se nevyrovná vědomí Boží přítomnosti, která je záštitou před pokušením a podnětem k čistotě a pravdě.

3. Víra poznává víru

Která událost se stala Ježíši příležitostí, aby vyzdvihl a poctil pravou víru? Mar 5,34

V jednom jediném doteku byla soustředěna víra jejího života. Bolest a slabost ustoupily síle dokonalého zdraví.

Víra, která vede ke spáse, nespočívá v pouhém rozumovém souhlase s pravdou. Jediná víra, která nám prospěje, je taková víra, která se přidržuje Krista jako osobního Spasitele, která si přivlastňuje jeho zásluhy. Mnozí si myslí, že víra je názor. Spásná víra je smlouva, jíž ti, kdož přijímají Krista, vcházejí do smluvního vztahu s Bohem. Pravá víra je život. Živá víra znamená vzrůst síly, naprostou důvěru, kterou se člověk stává vítězem.

4. „Dokonáno jest“

Kterými slovy potvrdil Ježíš ukončení svého díla na zemi? Jan 19,30.

V oněch hrozných hodinách spoléhal Ježíš na důkazy, které mu dosud Otec poskytoval o tom, že ho přijímá. Znal povahu svého Otce. Pochopil jeho spravedlnost, jeho milosrdenství a jeho nesmírnou lásku. Vírou prodléval v Bohu a poslouchat ho mu vždy činilo radost. V této odevzdanosti Bohu se rozplynul i pocit, že ztratil přízeň svého Otce. Byla to víra, kterou Kristus zvítězil.

Svým životem a svou smrtí Kristus dokázal, že spravedlnost Boží nevylučuje milosrdenství Boží, ale že hřích může být odpuštěn, že zákon je spravedlivý a že ho lze být ve všem poslušný. Satanova obvinění byla vyvrácena. Bůh dal člověku jasný důkaz o své lásce.

5. Víra kotví v Písmu

Která zkušenost Pána Ježíše nás ubezpečuje, že víra musí kotvit v Pánu? Mat 4,4

Ve své zkušenosti z pouště nám Pán Ježíš zjevuje svůj zdroj důvěry a síly. Od nejtělejšího věku mu bylo Písmo hlasem Božím, které ho ujišťovalo, že Bůh Abraháma, Izáka a Jáкова je i jeho osobním přítelem. Poznámeli-li moc slova Božího, nepodlehne návrhům satanovým, abychom uhájili živobytí nebo zachránili svůj život. Naší jedinou otázkou bude: Jak zní přikázání Boží? A jak zní jeho zaslíbení? Majice je na paměti, uposlechneme prvního a budeme věřit v druhé.

6. Příliv Boží moci

Jaký náznak máme, že Pán Ježíš při svých dílech na zemi nepoužil žádnou jinou moc kromě víry? Jan 11,41—44
Při vzkříšení Lazara Ježíš jasně dokázal svou spolu-

práci s nebeským Otcem. Na projev víry Otec odpověděl přílivem moci. Kristus vždy spolupracoval se svým Otcem. Vždy dbal na to, aby si nepočínal nezávisle. Každý jeho zázrak, každý jeho div provázela víra a modlitba.

Co slíbil Spasitel svým následovníkům, když budou věřit? Jan 14,12,13

Boží služebníci, kteří přistoupí k práci, spoléhajíce nikoli na sebe sama, nýbrž na to, co Bůh může pro ně a skrze ně vykonat, zajisté poznají, až se splní Kristovo zaslíbení. „Ano, ještě větší bude činiti“, praví Kristus, „neboť já jdu k Oci.“

Jako Syn Boží žil vírou v Otece, tak máme my žít vírou v Krista. Ježíš byl tak plně odevzdán do vůle Boží, že v jeho životě vystupoval jen Otec. Ačkoli byl ve všem pokoušen tak jako my, stál před světem neposkrvrněn zlem, jež ho obklopovalo. Tak i my můžeme zvítězit, jako zvítězil Kristus.

11. úkol — dne 10. června 1978

Vzor pokory

Zákl. verš: Příklad 15,33

Náš Pán názorně ukázal na moc a důstojnost pokory. Podstatou pokory je čestně si uvědomit skutečnost. Kdo si uvědomuje vlastní nedostatky a přitom si neuvědomuje potřebu Boží pomoci, ten není pokorný, ale nejistý a bázlivý. Kdo si je však vědom svých nedostatků a naučil se důvěřivě očekávat pomoc od Pána a kdo podle toho i jedná, je pokorným člověkem. Máme-li pravou pokoru, máme i vítězství víry. Nepřítel nemůže nikdy vytrhnout z Kristovy ruky toho, kdo odevzdaně důvěřuje Božím zaslíbením.

ním. Jestliže člověk poslušně důvěřuje a pracuje, jeho mysl vnímá Boží vnuknutí a Boží světlo osvěcuje jeho chápání. Jsou to velké příležitosti, které máme v Ježíši Kristu.

V dnešním úkolu se budeme učit nejen o Pánu Ježíši jako o vzoru pokory, ale všimneme si i některých znaků nepravé pokory.

1. Kdo je největší? (1)

Která otázka zvláště vynikala ve sporu učedníků? Mat 18,1

Zájem učedníků se ani tak nesoustřeďoval na poslání Mistra, jako spíše na jejich vlastní odměnu. To je vedlo k otázce, kdo z nich má nejlepší předpoklady pro různá posláná v Kristově království.

Pro Pána Ježíše to bylo jistě smutné poznání, že ani po tak dlouhém společenství s ním učedníci nepochopili povahu jeho království. Odpověděl jim jako zkušený učitel, který ví, že jeho žáci nejsou připraveni na nějaký teologický výklad. Určitou zásadu jim však přece objasnil. Ta bývá, když je nepochopena, problémem nedorozumění mezi lidmi. Viz Mar 9,35

Spor o první místo byl vyvolán týmž duchem, který byl na počátku velkého sporu v nebesích a který byl příčinou toho, že Kristus zemřel. Vláda se stává kořistí nejsilnějšího. Království satanovo je královstvím násilí. Každý jedinec pokládá druhého za překážku na cestě za vlastním vzestupem nebo za příčel žebříku, po němž se sám může vyšplhat k vyššímu postavení.

2. Kdo je největší? (2)

Jak Pán Ježíš názorně zodpověděl otázku, která se týkala velikostí? Mat 18,4

Správně vychované děti projevují velkou poslušnost, kte-

rá pramení z jejich důvěry k rodičům. Jejich láska je čistá a bez vypočítavosti nebo jiných postranních záměrů. Být velkým v Božím království znamená být pokorný jako dítě, mít jednoduchou víru a čistou lásku. Všechna pýcha musí pominout, každá žárlivost musí být přemožena. Je třeba vzdát se každé ctižádosti po nadvládě. Ať při nás vyniká důvěra dítěte.

Slávu předchází pokora. Na vysoké místo mezi lidmi volí nebesa takového pracovníka, který — jako Jan Křtitel — zaujímá nízké postavení před Bohem. Nejlepším pracovníkem v díle Božím je učedník, který se nejvíce podobá dítěti. Nebeské bytosti mohou spolupracovat s tím, kdo usiluje ne o vlastní vyvýšení, nýbrž o spásu duší. Ten, kdo nejoprávněněji pociťuje potřebu božské pomoci, bude o ni prosit. Duch svatý mu zjeví Ježíšovu přítomnost, která ho posílí a povzbudí.

3. Bez okázalosti

Co je příznačné pro Boží království na rozdíl od světské okázalosti? Luk 17,20

Pán Ježíš tři roky vysvětloval svým posluchačům, že jeho království nepříjde v okázalé světské moci. Ale ani jeho učedníci tuto zásadu nepochopili. Až po vzkříšení Pána Ježíše začali chápat, že Boží sláva spočívá v sebeobětavé lásce a ne v násilí nebo okázalosti.

Stejně jako za dnů apoštolů platí i dnes, že bez osvětlení Duchem svatým nemůže člověk poznat slávu Kristovu. Pravdu a dílo Boží nemůže ocenit křesťan, který miluje svět a směřuje se s ním. Následovníky Kristovy nenajdeme přizpůsobeny světu. Jsou daleko vpředu, kráčí po namáhavých stezkách.

Království Boží a cesty tohoto světa se rozcházejí. Pokora a sebezapření nebývají základem světské kariéry nebo jiných ctižádných záměrů.

4. Přišel sloužit

Jak naznačil Pán Ježíš cíl svého životního poslání?
Mat 20,28

Při které příležitosti měl Pán Ježíš možnost ukázat smysl pokory? Jan 13,4.5

Pokora se stala slovem, za kterým se často skrývá lenost a nedbalost. Když se někdo vyhýbá odpovědnosti a vymlouvá se, že to druzí dokáží udělat lépe, často se to pokládá za projev pokory. Pokora neznamena, že jsme duševními trpaslíky bez vyšších tužeb a přání nebo zbabělci, kteří místo úspěšného plnění povinností se jim raději vyhnou. Pravá pokora plní Boží požadavky, ale je přitom závislá na Bohu.

Dalším zkreslením pokory je pýcha, která se maskuje předstíranou pokorou. Připomeňme si farizeje a publikána. Farizeus jako i člen církve v Laodicei ve všech dobách zahalovali předstíranou pokorou svou pýchu, soběstačnost i sebejistotu. Ústa sice mohou mluvit o pokoře, ale srdce je jiné. V srdci může být domýšlivost nad vlastní vznešenější pokorou a lepší spravedlností.

5. Dal nám příklad

Co znamená Ježíšův skutek pokory pro jeho následovníky? Jan 13,15

Pánu Ježíši nešlo o to, aby své učedníky seznámil s teorií pokory. Dal jim příklad k následování. Ježíši bylo dáno postavit se v čelo lidstva, aby svým příkladem mohl poskytnout poučení, co znamená sloužit. Celý jeho život byl podřízen zákonu služby. Sloužil a pomáhal všem. Tak žil zákonem Božím a svým příkladem nám ukázal, jak mu máme být poslušni.

Pán Ježíš názorně ukázal, že v jeho království neplatí nějaké prvenství nebo nadřazenost. Tam jedinou velikostí je velikost pokory.

Obřad umývání nohou je Kristem ustanovenou přípravou k večeři Páně. Když je v srdci pýcha, nesvár a soupeření, nemůže člověk navázat styk s Kristem. Tehdy člověk není připraven přijmout tělo Kristovo a Kristovu krev. Právě proto Ježíš ustanovil, aby se především zachovávala vzpomínka na jeho pokoru.

6. Jste blahoslavení

Co připojuje Pán Ježíš k pokoře? Jan 13,17

Umíme si představit lepší důvody štěstí než je Ježíšovo požehnání, odpuštění a zaslíbení do budoucna? K tomu přistupuje ještě vědomí, že všechna nedorozumění mezi bratřími, přáteli a členy sboru se při umývání nohou urovnala. Toto štěstí se zakládá na vědomí, že sice sám od sebe nic nedokáží, ale v Kristu, který mne posiluje, mohou všechno. To vyplývá z ustanovení umývání nohou. Skutečně pokornými mohou být ti nejochotnější služebníci lidstva, tvůrčové pokoje a úspěšní šířitelé Kristova šťastného ducha.

Pokorný člověk je šťastný člověk. Nezávidí těm, kteří mají víc než on. Je vděčný za požehnání, kterými byl obdarován. Křesťané by měli být, tak jako jejich Pán, nejšťastnějšími lidmi na světě. Štěstí je následek nesobecké služby druhým.

12. úkol — dne 17. června 1978

Vzor lásky

Zákl. verš: Jan 15,12

Před prvním příchodem Ježíšovým měl věřící lid jen nejasnou představu o Boží lásce v novozákonním smyslu.

Také i lidé ovlivnění řeckou kulturou nedovedli pochopit lásku, jak je líčena v Novém zákonu. Pro Řeka byl výraz „Bůh je láska“ nepochopitelný. Pro lásku v řeckém chápání je příznačná touha. Láska touží po tom, co jí chybí a co jí může dát pohodlí nebo uznání. To je jeden z důvodů, proč byl pro Řeky Kristův kříž bláznovstvím. 1 Kor 1,18–25.

Ježíš, náš vzor, je nám příkladem, který nás pobízí a který není nedostižný. Ježíš žil v lidském těle životem lásky. Od svých následovníků očekává, že světu názorně projeví lásku jako poslední pozvání milosti. Kristus po ničem tak netouží jako po poslech, kteří budou světu představovat jeho Ducha a charakter. Svět nic tak nepotřebuje jako projev Spasitelovy lásky v lidech. Celé nebe očekává posly, kteří by šířili svatý olej lásky k radosti a požehnání lidských srdcí.

1. Jednoduší jako holubice

Kterým zajímavým přirovnáním poučil Pán Ježíš své učedníky o charakteristickém znaku jeho pravých následovníků? Mat 10,16

Pravda si prorazí cestu nejen proto, že její obsah je nevyvratitelný, ale i proto, že její duch posiluje ty, kteří poctivě hledají pravdu.

Kristus sám nezatajil jediné slovo pravdy a všechna slova pravdy pronášel vždy v lásce. Ve svém styku s lidmi projevoval Ježíš největší ohleduplnost a byl starostlivě a laskavě pozorný. Nebyl nikdy hrubý, nikdy zbytečně nepronesl přísné slovo, nikdy zbytečně neranil citlivého člověka. Nevysmíval se lidské slabosti. Neohroženě poukazoval na pokrytectví, nevěru a nepravost. Když však činil výtku, byly v jeho hlase cítit slzy. Ačkoliv se vždy choval s božskou důstojností, skláněl se s nejněžnější péčí ke každému dítku rodiny Boží.

O Ježíši čteme: Krása jeho tváře, jeho milá povaha a

především láska, již vyzařoval jeho pohled a hlas, vábily k němu všechny, kdož se nezatvrdili v nevěře. Kdyby každý jeho pohled a každé jeho slovo nevyzařovaly něžnost a účastenství, nebyl by k sobě přilákal tak velké zástupy lidí.

2. Naplnění zákona (1)

Jak apoštol Pavel shrnul poslušnost vůči Božimu zákonu? Řím 13,8

Plnost zákona tedy je láska. Řím 13,10. Tuto jednoduchou pravdu chápali velmi těžce i křesťané. Museli se zbavit nejrůznějších pravidel, příkazů a ceremonií, aby se utvrdili v duchovní jistotě. Avšak všichni, kteří nakonec budou spaseni, musí obstát v jediné zkoušce: milovali opravdově a ochotně?

Jak prakticky znázornil Ježíš zásadu lásky? Luk 10, 23–37

Rozdíl mezi pozemskou a nebeskou láskou spočívá v tom, že pozemská láska se projevuje jen vůči těm, od kterých lidé očekávají opětování své lásky. Nebeská láska, kterou je naplněn i křesťan, „nehledá svých věcí“ a miluje ty, kteří si to vůbec nezaslouží. Tato láska jasně vynikla u Ježíše Krista, který za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšníci.

3. Naplnění zákona (2)

Jak Pán Ježíš objasnil, že spravedlivý život spočívá spíše ve skutečích než jen v poznání spravedlnosti? Luk 10,37

Znalec zákona se sám projevil jako přestupník zákona. Byl usvědčen Kristovými otázkami. Nežil spravedlivě podle zákona, o němž tvrdil, že ho zná. Neprojevoval lásku ke svému bližnímu.

Víra v Ježíše znamená víc, než dnes mnozí chápou. U nebeského soudu už bude pozdě se to učit. Víra, která nevede k poslušnosti, je opovážlivost. Poslušnost je zkouš-

kou uřednictví. Zachovávání přikázání dokazuje upřímnost našeho vyznávání lásky. Jestli se v našem životě projevuje ochota, laskavost, něžnost a soucit, jestli je v našem srdci radost z konání spravedlnosti, když vyvyšujeme Krista a ne sebe, potom smíme vědět, že naše víra je správná.

Pravá láska je dobrovolná, nestranná, stojí čas, úsilí a obětavost bez ohledu na odměnu.

4. Láska neopětovaná

Kdy Pán Ježíš vyjádřil, že láska nemusí vždy probouzet lásku? Mat 23,37

Ježíš už ve svém mládí zakusil osten nepochopené, neopětované lásky, a to u svých bratří, bližních a náboženských vůdců. Později to ve své službě zakusil ve vrchovaté míře.

Následovníci Pána Ježíše zakusí podobnou zkušenost. Rodiče z křesťanské lásky budou muset často svým bloudícím dětem říci rozhodné slovo. Děti se obrátí proti nim právě tak, jako když nejbližší uředníci opustili Ježíše. Láska vždy nepřináší pokoj, často přináší bolest lásky neopětované.

O čem svědčí Ježíšova slova při loučení s Jeruzalémem? Luk 19,41.42

Při své poslední návštěvě chrámu Ježíš projevil láskotváří v tvář nenávisti a nezájmu. Rozhodně a přísně odsoudil hřích, avšak ani slovem se nezminil o odplatě. Jeho svatý hněv mířil proti knížeti temna. Přitom však neprojevil známky roztrpčení. I při střetnutí s těmi, kdož podněcování pekelnými silami hájí nepravdu, zachovává křesťan rozvahu a ovládne se.

5. Dobrý pastýř

Kterým přirovnáním znázornil Pán Ježíš rozsah pravé lásky? Jan 10,11

V přirovnání Páně jsme těmi ovceři my lidé. Bez něj jsme bezmocní, závislí, nesamostatní. Kdo to uzná, přijme požehnání určené těm, kteří jsou „chudí duchem“ (Mat 5,3). Láska nám však poslala pastýře Ježíše Krista, který nás hledal ne proto, že bychom toho byli hodni, ale že nás chce učinit hodnými své lásky.

Pán Ježíš, náš dobrý pastýř, nás zná podle jména. Uschopnil nás, abychom slyšeli jeho hlas a odpověděli mu. I kdyby byl od nás vzdálen milióny světelných let na trůně vemíru, svým Duchem je nám právě tak blízko, jako když osobně stál při Petrovi nebo Marii. „Nezahynou na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.“

Kolik bloudících jsi vyhledal a přivedl zpět ke stádu? Uvědomuješ si, že jestli se odvracíš od lidí, kteří se nijak slibně neprojevují, pak zanedbáváš ty, které hledá Kristus? Snad právě v tu chvíli, kdy se od nich odvracíš, potřebují tvůj soucit nejvíce.

6. Činorodá láska místo nečinné spravedlnosti

Kterou základní zásadu lásky můžeme nazvat zlatým pravidlem? Mat 7,12

Jednoduše řečeno: tato zásada zlatého pravidla je Kristovým pravidlem života, podle kterého každý z nás na soudě buď ob stojí nebo padne. Ve zlatém pravidle je obsažena myšlenka, že křesťan má větší možnosti než člověk neobrácený. Křesťan by se měl vžít do postavení člověka neobráceného. Pod vlivem zlatého pravidla křesťan dělá jiným to, co chce, aby mu dělali druzí.

Láska je základem zbožnosti. Marné je vyznání člověka, který nemiluje čistou láskou, ten nemiluje ani Boha. Když člověk podřídí svou osobnost Kristu, láska se sama dostaví. Dokonalost křesťanského charakteru se dosáhne tenkrát, když podněty pomáhat jiným vycházejí z vnitřku, když nebeský jas naplní srdce a je vidět i na tváři.

Vzor hodný následování

Zákl. verš: 2 Petr 3,11.12

Adventisté věří, že Bůh učiní konec problému hříchu při druhém příchodu Pána Ježíše na tuto zemi. Tato neodvratná událost byla odložena ne proto, že by Pán Bůh svůj plán změnil, ale proto, že jeho následovníci dosud nesplnili jeho záměr. Při jeho příchodu budou rozřešeny otázky dobra a zla a vynikne smysl poslušnosti vůči Pánu vesmíru.

Důkaz ospravedlňující Boha nebude jen záležitostí pouhého rozumu. Spočívá v tom, že věřící lidé se přesvědčili, že Boží vůle vyjádřená v příkázáních a radách Písma rodí nejšťastnější, nejlaskavější a nejspolehlivější lidi na zemi.

Na tento důkaz Bůh čeká. Z některých výroků E. G. Whiteové vysvitá, že Pán Ježíš už mohl přijít, ale že svůj příchod dosud ze spásných důvodů odkládá. Prvořadým zájmem adventistů s. d. je, aby si lidé na celém světě uvědomili krátkost času, aby poznali, že Bůh je připraven dokončit svůj plán vykoupení člověka i dnes a že odpověď člověka na poslední Boží pozvání zpečetuje jeho věčné určení.

1. Víra Ježíšova

Čím se bude vyznačovat Boží lid poslední generace?
Zj 14,12

Ve 14. kap. Zjevení Pán Ježíš ukázal Janovi převratné události, kterými se bude vyznačovat doba před druhým adventem. Bůh sám přivede svět k rozhodnutí působením své církve, tj. těch, kteří zachovávají Boží příkázání a mají víru Ježíšovu.

Jaká je souvislost mezi zachováváním přikázání a vírou v Ježíše?

Mají-li být lidé připraveni na soud, pak musí zachovávat Boží zákon. Tento zákon bude u soudu normou charakteru. Víra je podstatně důležitá pro zachovávání Božího zákona, protože „bez víry není možné líbit se Bohu“. „Cokoli není z víry, je hřích.“

Ježíš zvítězil nad pokušením právě tak, jako máme vítězit my: vírou, tj. důvěřivým, poslušným vztahem k Otci.

2. Zásada žně

K čemu připodobnil Ježíš svět před svým druhým příchodem? Mar 4,29

Přirovnání konce světa ke žni volil Pán Ježíš záměrně, protože naděje a problémy souvisící s dobou žni jsou lidem dobře známé. Obraz žně je teda srozumitelným a výstižným znázorněním vyvrcholení Božího plánu spasení.

Co má společného království Boží s obilným polem?

Cílem zemědělce při rozsévání semene je úroda obilí. Podobně i božský Rozséváč očekává úrodu jako odměnu svého úsilí a oběti. Kristus chce sám žít v lidských srdcích. Dělá to skrze ty, kteří v něj věří. Cílem křesťanova života je přinášení ovoce.

3. Zásada žně (3)

Co čteme o zásadě žně ve Zj 14,15.16?

Žeň, na kterou Ježíš čeká, oddělí zralé zrno od plodů hřichu. Ti, kteří zachovávají Boží přikázání a zrcadlí Kristův charakter, budou odděleni od těch, kteří se vyznačují vlastnostmi „šelmy a jejího obrazu“ z knihy Zjevení. Cílem nebeského Rozséváče je, aby božské semeno — zásady evangelia — přineslo ovoce. Cílem tohoto rozsévání je také, aby v lidech žil Kristus.

Jestli ve svém životě zjevujeme Kristův charakter, pak

s ním spolupracujeme na záchraně lidí. Naše spolupráce s Ježíšem spočívá právě v tom, že ve svém životě projevíme jeho charakter. Čím širší je náš vliv, tím více dobra můžeme vykonat. Jestli Boží služebníci ve svém každodenním životě budou uplatňovat zásady Božího zákona, když každý jejich skutek bude svědčit o tom, že nadevše milují Boha a bližního jako sebe, potom bude mít církev moc pohnout světem.

4. Hojnost ovoce

Jak spojil Pán Ježíš rozvoj charakteru s oslavením Boha? Jan 15,8

Pán Ježíš přišel na zem dát lidem vzor pravého lidského života. Ukázal nám, že posvěcený život znamená poddat se Bohu ve všech oblastech života: tělesné, duševní i duchovní. Věrný křesťan zrcadlí slávu Božího království.

Zrcadlit neboli oslavovat Krista je cílem křesťana právě tak, jako cílem Kristovým bylo oslavit svého nebeského Otce.

O Duchu svatém Ježíš řekl: „On mne oslaví.“ Spasitel přišel, aby oslavil Otce tím, že ukáže jeho lásku. Stejně tak Duch oslaví Krista tím, že bude zjevovat světu milost Kristovu. V člověku bude obnoven pravý obraz Boží. Dokonalost povahy lidu Božího se týká cti Boží a cti Kristovy.

5. Jak Kristus zvítězil

Jak přesně máme napodobovat Kristovo vítězství? Zj 3,21

Musíme mít stále na paměti, že Kristovo vítězství a poslušnost je čin opravdové lidské bytosti. Kristova poslušnost vůči Otci je poslušností, která se vyžaduje od člověka. Bez Boží pomoci člověk nad satanovými pokušeními nezvítězí. Tak to bylo i u Pána Ježíše. Přišel proto na

svět, aby jako člověk poslouchal Boží zákon a tak se nám stal příkladem.

Pán chce, aby každé dítě Adamovo mu sloužilo skrze víru v Ježíše Krista v té lidské přirozenosti, kterou teď máme. Ježíš, který nás přišel vykoupit, zachoval Boží příkázání tak, jak je mají zachovat lidé.

Lze k tomu ještě něco dodat? Co nám může dát víc naděje a uspokojení než víra, že pokušení nemusíme podlehnout, že nemusíme zůstat hříšníky? To je radostná zvěst všem upřímným lidem.

6. Kristovi vyslanci

Jaké vznešené pověření má každý upřímný křesťan? Jan 17,18

Nezapomeň, že i když náš Spasitel je tím velikým zdrojem světla, že se projevuje skrze lidi. Kristova církev a v ní každý jednotlivý učedník Páně je nebem určeným zprostředkovatelem Božího zjevení lidem.

Jedním z nejžalostnějších nedorozumění je představa mnohých křesťanů, že zjevovat Krista a jeho pravdu znamená o něm jen mluvit, jen opakovat jeho slova. Ale jeho lásku je třeba i projevit, nejenom o ní hovořit. Tím, že Duch svatý vstěpuje do srdcí Kristových následovníků zásady jeho slova, rozvíjí v nich Boží vlastnosti. Z jeho následovníků má zářit světlo jeho slávy, jeho charakter.

Dnes je nutné zvěstovat Boží poselství, které svým vlivem a svou mocí zachraňuje. Boží děti mají zjevovat Boží slávu. Svým životem a charakterem mají projevit, co pro ně vykonala milost Boží.
